

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 588/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. júla 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou GEREG & MESSINGEROVÁ, s. r. o., Horná Strieborná 4, Banská Bystrica, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Diana Messingerová, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 5/2013-52 z 28. mája 2014 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžo 75/2014 z 25. novembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. februára 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len

„krajský súd“) č. k. 2 S 5/2013-52 z 28. mája 2014 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžo 75/2014 z 25. novembra 2015 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že na základe personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „minister vnútra“) č. 579 z 3. augusta 2012 (ďalej len „rozkaz ministra vnútra“), ktorý mu bol doručený 9. augusta 2012, bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“). Proti tomuto rozkazu ministra vnútra sťažovateľ podal 23. augusta 2012 rozklad.

Dňa 22. novembra 2012 bolo sťažovateľovi doručené rozhodnutie ministra vnútra č. SLV-PS-PK-139/2012 (ďalej len „rozhodnutie ministra vnútra“), ktorým bol jeho rozklad zamietnutý. Sťažovateľ následne 7. januára 2013 podal na krajskom súde žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministra vnútra. Krajský súd 28. mája 2014 napadnutým rozsudkom žalobu sťažovateľa zamietol. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal odvolanie, ktoré najvyšší súd svojím rozsudkom potvrdil.

Z rozsudku krajského súdu vyplýva, že sťažovateľ bol *„prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona, pretože zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prisahu s tým, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Dôvodom prepustenia bola skutočnosť, že žalobca (sťažovateľ, pozn.) v období od 26. 05. 2011 do 24. 04. 2012 po predchádzajúcej dohode s [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] najmenej v 50 prípadoch podal žiadosť o uznanie typového schválenia ES jednotlivo dovezených vozidiel, pričom na tento účel vyhotovoval fiktívne kúpne zmluvy, na základe ktorých sa on alebo jemu známe osoby stali vlastníkami týchto vozidiel. Niektoré kúpne zmluvy žalobca vyhotovil na svoje meno a tieto aj podpísal ako kupujúci. Ostatné zmluvy vyhotovil na rôzne jemu známe osoby. Tieto zmluvy následne spoločne s čestným vyhlásením a inými dokladmi predkladal na Odbore pre cestnú*

dopravu a pozemné komunikácie Obvodného úradu vo [REDAKOVANÉ] ako pravé a pravdivé. Žalobca takto konal napriek tomu, že prihlasované vozidlá on ani ostatné osoby uvedené na fiktívnych kúpnych zmluvách nikdy nevlastnili, nevideli, nevedeli o nich žiadne predošlé údaje a ani nikdy nebola za tieto vozidlá vyplatená kúpna cena. Odbor pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie Obvodného úradu vo [REDAKOVANÉ], po predložení týchto dokladov žalobcom, vydal na vozidlá rozhodnutie o uznaní typového schválenia ES jednotlivého dovezeného vozidla z členského štátu EÚ. Na základe týchto rozhodnutí boli vozidlá prihlásené do evidencie motorových vozidiel na rôznych okresných dopravných inšpektorátoch v SR a následne odpredané tretím osobám. Žalobca vždy na každé vozidlo prijal od [REDAKOVANÉ] alebo [REDAKOVANÉ] hotovosť 175,- alebo 180,- eur určenú na poplatky spojené so zahájením konania o uznaní typového schválenia ES, pričom tieto poplatky na jednotlivé vozidlo celkovo predstavovali sumu 172,- eur. Zvyšok si žalobca nechával pre vlastnú potrebu. Navyše podľa výpovede [REDAKOVANÉ] za zahájenie konania u vozidiel zn. [REDAKOVANÉ] a vozidlá zn. [REDAKOVANÉ] alebo [REDAKOVANÉ], u ktorých o zahájenie konania žalobca požiadal, prevzal tento od neho v jednom prípade odmenu 50,- eur a v druhom prípade 150,- eur. Šetrením orgánov činných v trestnom konaní bolo zistené, že medzi vozidlami, ktoré žalobca takto prihlásil, sa nachádzalo aj 11 vozidiel predtým odcudzených.“.

Zo sťažnosti a z rozhodnutí všeobecných súdov vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené trestné stíhanie. Sťažovateľ zastáva názor, že v trestnom konaní, ktoré je proti nemu vedené, je popísané konanie, ktoré nesúvisí s výkonom služobných povinností, a v tejto trestnej veci sa cíti byť poškodeným, pretože prišiel o finančné prostriedky, keďže bol konaním spoluobžalovaných uvedený do omylu. Zároveň uvádza, že celé trestné konanie smeruje k tomu, že voči nemu bude zastavené. Čo však považuje vzhľadom na uvedené za podstatné zdôrazniť, je, že on sa v súvislosti s výkonom štátnej služby nedopustil nijakých previnení, nikdy nebol disciplinárne potrestaný a vždy si svedomito plnil svoje povinnosti. Nikdy sa nedostal ani do rozporu s Trestným zákonom.

Podľa sťažovateľa by mal správny orgán pri posúdení porušenia prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom prihliadať na osobu policajta (jeho doterajšie

hodnotenia, pozn. sťažovateľa), na funkciu, ktorú zastával, na jeho doterajší postoj pri plnení pracovných úloh, na čas a situáciu, za ktorej došlo k porušeniu služobnej povinnosti, na preukázanú mieru zavinenia, na spôsob a intenzitu porušenia konkrétnych povinností a vzniknuté dôsledky. Táto úvaha podľa sťažovateľa musí v konečnom dôsledku zodpovedať zisteným skutkovým okolnostiam, musí mať oporu vo vykonanom dokazovaní a musí byť logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení. Sťažovateľ zastáva názor, že na uvedené pri hodnotení porušenia služobnej prísahy a ním namietaných a uvádzaných skutočností prihliadané nebolo.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza: „je pravdou, že otázka trestnoprávnej zodpovednosti nemusí byť zhodná so skutočnosťami, ktoré tvoria podklad pre prijatie personálneho opatrenia (NS SR sp. zn. 1 Sžo 98/2008). Nemožno však ignorovať úplne a bezvýhradne ustanovenie § 135 ods. 1 OSP, v zmysle ktorého súd je viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok, alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných predpisov. Ak sa teda má za to, že otázka trestnoprávnej zodpovednosti nemusí byť zhodná so skutočnosťami, ktoré tvoria podklad pre prijatie personálneho opatrenia, tak potom musí byť v záujme spravodlivého rozhodnutia vo veci zrejmé, či sa skutok stal alebo nie, či tento je alebo nie je trestným činom. Ministerstvo vnútra SR svojou vlastnou úvahou tvrdí, že to, čo je mi kladené za vinu v trestnom konaní, sa stalo a uvedený skutok je trestným činom. Tieto skutočnosti považujem za hrubé porušenie zásady prezumpcie nevinu v zmysle čl. 50 ods. 2 Ústavy SR.“

Sťažovateľ nerozumie, že ak otázka trestnoprávnej zodpovednosti nemusí byť zhodná so skutočnosťami, ktoré tvoria podklad na prijatie personálneho opatrenia, prečo potom práve podklady trestného konania tvorili podklad na vydanie personálneho rozkazu. V tomto si podľa sťažovateľa protirečí Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky aj všeobecné sudy, a to je podľa sťažovateľa práve základ právneho problému v jeho veci.

Sťažovateľ považuje za potrebné zdôrazniť, že sankciu za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti nemožno stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou, ktorá sa v tomto prípade podľa neho stala podkladom pre rozhodnutie o jeho prepustení

zo služobného pomeru, pretože trestné konanie, ktoré je proti nemu vedené, k dnešnému dňu nie je ukončené. Podľa sťažovateľa stotožnenie sa s trestnoprávnou zodpovednosťou v predmetnej veci by bolo porušením jednej z hlavných zásad trestného konania, a to prezumpcie nevinu.

Podľa sťažovateľa „ústava v zmysle čl. 50 ods. 2 ustanovuje prezumpciu nevinu ako východisko pre uplatnenie trestnej zodpovednosti. Túto úpravu však nemožno vysvetliť tak, že ústavná ochrana prezumpcie nevinu je obmedzená výlučne na trestnú zodpovednosť a že všetky ostatné formy právnej zodpovednosti možno založiť na zásade prezumpcie viny tak, ako to bolo pri vydaní personálneho rozkazu Ministerstvom vnútra. Zásada prezumpcie nevinu patrí k všeobecným zásadám právneho štátu. Prezumpcia nevinu ako základné právo priznané čl. 50 ods. 2 slúži síce na ochranu v trestnom konaní, ale v ostatných právnych vzťahoch sa prezumpcia nevinu zaručuje v rámci zásad implikovaných v úprave čl. 1 ods. 1 Ústavy SR o právnom štáte. Aj v správnom konaní a iných, napr. daňovom konaní a vo všetkých ostatných prípadoch uplatnenia všeobecne záväzného právneho predpisu orgánov verejnej moci voči osobe orgán verejnej moci musí predpokladať nevinu osoby, proti ktorej uplatňuje všeobecne záväzný právny predpis.“.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že k naplneniu § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. je potrebné kumulatívne splnenie dvoch zákonných podmienok, a to porušenie služobnej prísahy alebo služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom a preukázanie, že ponechanie policajta v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitým záujmom štátnej služby, k čomu podľa sťažovateľa nedošlo.

V závere sťažovateľ poukazuje na to, že „stanovisko ZO OZP [REDAKOVANÉ] zo dňa 24. 7. 2012“ o prerokovaní jeho prepustenia výborom je podpísané len predsedom výboru, pričom tam chýba stanovisko ostatných členov výboru a taktiež chýba, resp. neexistuje, stanovisko, že následne došlo k prerokovaniu návrhu jeho prepustenia medzi výborom a služobným úradom. Sťažovateľ na predmetné skutočnosti poukazoval od samého začiatku a keďže neboli splnené na základe už uvedeného formálne ani materiálne podmienky jeho prepustenia, je toho názoru, že voči nemu musia byť potom právne neúčinné aj ostatné

rozhodnutia týkajúce sa jeho prepustenia zo služobného pomeru. Poukazuje tiež na to, že aj keď to namietal, uvedenými skutočnosťami sa krajský súd ani najvyšší súd nezaoberal.

Podľa sťažovateľa zo „stanov OZP SR“ vyplýva, že štatutárni zástupcovia „OZP SR“ sú predseda a podpredsedovia „OZP SR“. Títo sú oprávnení vystupovať v mene „OZP SR“ navonok, podpisovať zmluvy, dohody a iné právne záväzky s cudzími objektmi. „Vystupovať v mene OZP v SR navonok môžu iba dvaja štatutárni zástupcovia spoločne, pričom jeden z nich musí byť predseda. Výbor ZO OZP rozhoduje väčšinou hlasov všetkých členov. Po nahliadnutí do písomných materiálov som zistil, ako som už niekoľkokrát uvádzal, že pred doručením môjho prepustenia sa neuskutočnilo stretnutie medzi zástupcom služobného úradu a predsedom a podpredsedom výboru ZO OZP [REDAKOVANÉ]. Aby došlo k prerokovaniu môjho prepustenia so služobným úradom, muselo by mu byť najprv známe stanovisko ostatných členov výboru k prepusteniu, čo však ale v danej veci nebolo splnené, pretože chýba zápis o prejednaní spolu s prezenčnou listinou členov výboru so stanoviskom každého z nich pri hlasovaní.“ Neprerokovanie prepustenia výborom „ZO OZP vo [REDAKOVANÉ]“ je podľa sťažovateľa hrubým porušením zákonom ustanovených podmienok a nesplnením tak formálnych, ako aj materiálnych podmienok jeho prepustenia.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1/ Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžo/75/2014 zo dňa 25. 11. 2015 a rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 S 5/2013-52 zo dňa 28. 5. 2014 došlo k porušeniu základných ľudských práv a slobôd sťažovateľa vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1, 2, čl. 48 ods. 2 a v spojení s čl. 50 ods. 2 Ústavy SR.

2/ Ústavný súd SR zrušuje Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžo/75/2014 zo dňa 25. 11. 2015 a rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 S 5/2013-52 zo dňa 28. 5. 2014 a prikazuje týmto súdom, aby vo veci znova rozhodli.

3/ Najvyšší súd SR je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 363,07 Eur do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet jeho právnej zástupkyne, Advokátska kancelária Gereg & Messingerová, s. r. o., zast. JUDr. Diana Messingerová, Horná Strieborná 4, Banská Bystrica, [REDAKOVANÉ], na účet vedený v [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ].“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 50 ods. 2 ústavy rozsudkom krajského súdu a rozsudkom najvyššieho súdu. Podstatou argumentácie sťažovateľa je jeho nesúhlas s rozhodnutím ministra vnútra o jeho prepustení zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. Sťažovateľ zastáva názor, že minister vnútra si v rozpore so zákonom vytvoril vlastný úsudok o otázke, ktorú nebol oprávnený riešiť, teda či došlo k protiprávnemu konaniu a kto sa tohto konania dopustil, a na základe toho aj rozhodol. Podľa názoru sťažovateľa až súd v trestnom konaní bol oprávnený rozhodnúť o tom, či skutok, ktorý mu bol kladený

za vinu, bol spáchaný alebo nie, navyše v čase jeho prepustenia trestné konanie vedené proti nemu ešte nebolo ani právoplatne skončené. Preto podľa neho rozhodnutiami ministra vnútra došlo k porušeniu zásady prezumpcie nevinny zakotvenej v čl. 50 ods. 2 ústavy. Zároveň namieta, že posúdenie porušenia služobnej prísahy ministerstvom vnútra podľa sťažovateľa nezodpovedá zistenému skutkovému stavu a vykonanému dokazovaniu. K nesplneniu formálnych a materiálnych podmienok jeho prepustenia zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru prispelo podľa sťažovateľa aj to, že v danej veci nedošlo ani k prerokovaniu jeho prepustenia výborom „ZO OZP vo [REDAKOVANÉ]“. Podľa sťažovateľa uvedené napriek tomu, že to namietal v žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministra vnútra a neskôr aj v odvolaní proti rozsudku krajského súdu, nebolo zo strany všeobecných súdov, t. j. krajského súdu a najvyššieho súdu, napravené.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 ústavy rozsudkom krajského súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o základných právach alebo slobodách alebo ľudských právach a základných slobodách vyplývajúcich z medzinárodných dohovorov je podmienená princípom subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany týmto právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy). Právomoc ústavného súdu preto nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (IV. ÚS 236/07, II. ÚS 523/2014). Každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, preto musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (napr. II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04, II. ÚS 372/08).

Zmysel a účel princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Z uvedeného teda vyplýva, že pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označených práv alebo slobôd oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už pri predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Proti napadnutému rozsudku krajského súdu bol prípustný riadny opravný prostriedok – odvolanie. Právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa vo vzťahu ku krajskému súdu mal preto najvyšší súd v rámci odvolacieho konania. Sťažovateľ právo podať odvolanie proti rozsudku krajského súdu využil a najvyšší súd o ňom riadne rozhodol.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Kompetencie ústavného súdu preto nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa ani na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07).

V nadväznosti na to ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 58/98, I. ÚS 13/00, II. ÚS 5/00).

Prostredníctvom čl. 46 ods. 1 ústavy sa môže každý domáhať ochrany svojich práv na súde. Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 339/2013). Súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie,

ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd zameral svoju pozornosť na to, aby preskúmal, či skutkové a právne závery najvyššieho súdu, na ktorých založil napadnutý rozsudok, neboli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a či tento napadnutý rozsudok je z ústavného hľadiska akceptovateľný a udržateľný a či zároveň ním nedošlo k porušeniu označených práv sťažovateľa.

Rozsudkom najvyššieho súdu bol v odvolacom konaní potvrdený rozsudok krajského súdu, ktorým tento súd zamietol žalobu podanú sťažovateľom vo veci jeho nezákonného prepustenia zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. Dôvodom prepustenia sťažovateľa zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. bolo porušenie služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Najvyšší súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) (platného a účinného v čase rozhodovania všeobecných súdov) konštatoval, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení rozsudku krajského súdu, ktoré podľa neho vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku rozsudku najvyššieho súdu. Najvyšší súd považoval právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom na to, aby najvyšší súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa v odôvodnení svojho rozsudku obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia krajského súdu.

Najvyšší súd ďalej vo svojom rozhodnutí uviedol: „zákon č. 73/1998 Z. z. v ustanovení § 47 až § 63 upravuje služobnú disciplínu a disciplinárnu právomoc a skončenie služobného pomeru v ustanoveniach § 189 až § 199.

Podľa § 47 zákona č. 73/1998 Z. z., služobná disciplína policajtov spočíva v dôslednom plnení povinnosti ustanovených Ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prísahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených.

Podľa § 48 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. policajt je povinný

a) plniť svedomité úlohy, ktoré sú mu uložené Ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ako bol s nimi riadne oboznámený,

b) [správne má byť písm. g), pozn.] v štátnej i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor,

c) [správne má byť písm. h), pozn.] dodržiavať služobnú disciplínu.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. ...

Podľa § 233 ods. 1, 2 zákona č. 73/1998 Z. z., oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstaráť si na rozhodnutie potrebné podklady. Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo neprospech účastníka konania.

Senát odvolacieho súdu vychádzajúc zo skutkových zistení v danej veci dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov v danom prípade postupovali v súlade s citovanou právnou úpravou, vo veci si zadovážili dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v odôvodnení rozhodnutia uviedli dôvody, na základe ktorých v danej veci rozhodli, námietkami žalobcu sa náležité zaoberali a žalovaný sa súčasne v dôvodoch svojho rozhodnutia náležité vysporiadal s odvolacími námietkami žalobcu.

Odvolací súd poukazuje na to, že skutkový stav, ktorý zakladal dôvod prepustenia zo služobného pomeru sporný nebol, tento nespochybňoval ani žalobca.

K námietkam žalobcu najvyšší súd uvádza, že aktívne plnenie uložených úloh je základnou služobnou povinnosťou každého policajta, a to počas celej doby príslušnosti

k PZ, čo vyplýva priamo z ustanovenia § 48 ods. 3 zákona. Aktívne a svedomitú plnenie uložených úloh nemôže byť ospravedlnením pre protiprávne konanie spáchané policajtom. Zákon dokonca v ustanovení § 192 ods. 1 písm. e) neobsahuje poľahčujúce hľadiská pre miernejšie posúdenie porušenia služobnej prísahy.

Najviac žalobca ako príslušník PZ bol povinný i mimo štátnej služby s poukazom na § 4 ods. 3 písm. g) zákona č. 73/1998 Z. z. [správne má byť § 48 ods. 3 písm. g) zákona č. 73/1998 Z. z., pozn.] zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor. Nesporne aj podľa názoru najvyššieho súdu žalobca porušil svojim vyššie uvedeným konaním ustanovenie § 48 ods. 3 písm. a), g), h) zákona č. 73/1998 Z. z. “

Podľa najvyššieho súdu „nie je opodstatnená ani námietka žalobcu, že sankciu za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti nie je možné stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou, ktorá sa v tomto prípade stala podkladom pre rozhodnutie o jeho prepustení zo služobného pomeru, pretože konanie v trestnej veci k dnešnému dňu nebolo skončené, keďže v danom prípade zákonné predpoklady prepustenia museli byť dané v čase rozhodovania o prepustení a nemohli byť preto závislé od výsledku prípadného trestného konania alebo konania o priestupku, keďže porušenie služobnej prísahy, resp. služobnej povinnosti nemusí dosahovať intenzitu trestného činu alebo priestupku.

Napokon neopodstatnená je aj námietka žalobcu, že v rozhodnutí žalovaného absentuje správna úvaha a presvedčujúce zdôvodnenie preukazujúce naplnenie druhej kumulatívnej zákonnej podmienky pre skončenie služobného pomeru žalobcu, a to, že zotrvanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Aj podľa názoru najvyššieho súdu žalovaný, ako aj prvostupňový správny orgán dostatočne presvedčivo zdôvodnili aj naplnenie tejto kumulatívnej zákonnej podmienky pre skončenie služobného pomeru žalobcu. Aj najvyšší súd sa stotožňuje so záverom žalovaného, že je nezlučiteľné s dôležitými záujmami štátnej služby, aby v služobnom pomere príslušníka PZ zotrval policajt, t. j. žalobca, ktorý aj napriek tomu, že bol oboznámený so sprísnenými opatreniami na zvýšenie disciplíny príslušníkov PZ, sa vyššie uvedeného predmetného konania dopustil.

Rovnako aj najvyšší súd poukazuje na to, že svedomité plnenie služobných povinností a dôsledné dodržiavanie služobnej disciplíny je základnou povinnosťou každého príslušníka PZ, teda aj žalobcu a nie je možné ním ospravedlniť uvedené protiprávne konanie žalobcu.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňový personálny rozkaz boli v súlade so zákonom a keďže námietky žalobcu neodôvodňujú ich zrušenie, žalobu bolo potrebné podľa § 250j ods. 1 OSP zamietnuť.

Najvyšší súd tiež posúdiac formálne a obsahové náležitosti rozhodnutí žalovaného, zhodne s názorom krajského súdu nezhliadol ich nezákonnosť, tieto aj podľa názoru najvyššieho súdu sú náležité a podrobne odôvodnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené, považoval námietky žalobcu smerujúce proti rozsudku súdu prvého stupňa za nedôvodné, také, ktoré nemôžu ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto podľa § 250ja ods. 3 vety druhej OSP a § 219 ods. 1 OSP napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. “.

Ústavný súd pri skúmaní opodstatnenosti námietok sťažovateľa proti rozsudku najvyššieho súdu vzal do úvahy aj obsah odôvodnenia rozsudku krajského súdu, keďže podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

Podľa názoru krajského súdu nedošlo k porušeniu sťažovateľom označených zákonných ustanovení a konanie predchádzajúce vydaniu rozhodnutia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (žalovaný, pozn.) bolo vykonané v súlade so zákonom. Žalovaný podľa krajského súdu rešpektoval zásadu zákonnosti, zásadu materiálnej pravdy, princíp rovnosti zbraní a princíp nezneužitia uváženia. Správne orgány náležite zistili skutkový stav a pred vydaním rozhodnutia si zaobstarali všetky potrebné podklady.

Vo vzťahu k posúdeniu otázky závažnosti porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti krajský súd uviedol, že toto je predmetom správneho uváženia žalovaného a krajskému súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie správneho orgánu v otázke naplnenia obsahu právne neurčitého pojmu

„porušenie služobnej prísahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom“, pretože by tým vstupoval do právomoci organu exekutívy, ktorá mu neprináleží. Z § 245 ods. 2 OSP vyplýva, že pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Žalovaný podľa krajského súdu v súlade s platnou právnou úpravou vykonal prešetrenie veci. Dôkazy, ktoré zhromaždil a vyhodnotil v súlade so zákonom, považoval za postačujúce pre vydanie napadnutých rozhodnutí a spáchanie protiprávneho konania žalobcu týmito dôkazmi riadne preukázal.

K námietke sťažovateľa, že ide o neprimerané opatrenie (rozhodnutie), keďže nekonal ako príslušník Policajného zboru, ale v dobe osobného voľna, a nemal v úmysle nikoho poškodiť, krajský súd len dodal, že *„ak mal žalobca za jedno vozidlo odmenu od 3 do 8 eur (v dvoch prípadoch malo ísť o vyššie sumy), nemožno určite hovoriť, že by u neho došlo k veľkému prospechu, ba dokonca mohol byť aj poškodený, ako to sám tvrdil. Nič to však nemení na skutočnosti, že vykonával protiprávnou činnosť pomerne dlhé obdobie (cca 1 rok) a to ako príslušník PZ, pretože týmto bol aj v dobe osobného voľna. Policajt je totiž povinný v štátnej službe ako aj mimo nej zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť PZ alebo ohroziť dôveru v tento zbor (§ 48 ods. 3 písm. g/ zákona). Navyše všetky zúčastnené osoby vedeli, že žalobca je príslušníkom PZ.“* Podľa názoru krajského súdu rozhodnutie žalovaného je pre sťažovateľa síce prísne, ale nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom.

Vo vzťahu k poukazovaniu sťažovateľa na to, že neboli brané do úvahy výsledky jeho doterajšej služobnej činnosti v Policajnom zbore, krajský súd konštatoval, že *„aktívne plnenie uložených úloh policajtom je základnou služobnou povinnosťou každého policajta, a to počas celej doby príslušnosti k PZ, čo vyplýva priamo z ustanovenia § 48 ods. 3 zákona. Svoju profesionálnu anamnézu žalobca sám negoval svojím protiprávnym konaním. Aktívne a svedomitú plnenie uložených úloh nie je a ani nemôže byť ospravedlnením pre*

protiprávne konanie spáchané policajtom. Zákon dokonca v ustanovení § 192 ods. 1 písm. e/ neobsahuje poľahčujúce hľadiská pre miernejšie posúdenie porušenia služobnej prísahy.“

Krajský súd v napadnutom rozsudku ďalej uviedol, že „žalovaný v samostatnom personálnom konaní nerozhodoval o tom, či sa žalobca dopustil niektorého z priestupkov uvedených v zákone č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov alebo trestného činu podľa Trestného zákona. Je potrebné uviesť, že zákonné predpoklady prepustenia musia byť dané v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku prípadného trestného konania alebo konania o priestupku, keďže porušenie služobnej prísahy, resp. služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu alebo priestupku. Príslušný nadriadený policajta nerieši otázku, či tento spáchal alebo nespáchal priestupok alebo trestný čin...“

Žalobou napadnuté rozhodnutie obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti a je v dostatočnom rozsahu odôvodnené tak, ako to ukladá § 241 ods. 3 zákona. Žalovaný sa v ňom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami, na ktoré žalobca v podanom rozklade poukazoval...“

Podľa krajského súdu zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy v danom prípade spočíva v tom, že žalobca nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom Policajného zboru, keď v rozpore s postavením príslušníka Policajného zboru na účely zadováženia finančného prospechu, hoci aj malého, preukázateľne vykonával už popísanú protiprávnu činnosť.

Krajský súd bol tiež toho názoru, že bola splnená aj zákonná podmienka na prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, ktorá spočíva v tom, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Podľa krajského súdu „ako príslušník PZ bol povinný plniť svedomito úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený. Je nezlučiteľné

s dôležitými záujmami štátnej služby, aby v služobnom pomere príslušníka PZ zotrval policajt, ktorý aj napriek tomu, že bol oboznámený so sprísnenými opatreniami na zvýšenie disciplíny príslušníkov PZ, sa uvedeného konania dopustil. Každý príslušník PZ má v porovnaní s iným občanom väčšiu zodpovednosť za svoje konanie vyplývajúce z jeho profesie a svojim správaním má byť vzorom iným občanom.“.

Krajský súd sa napokon zaoberal aj námietkou sťažovateľa týkajúcou sa neprerokovania jeho prepustenia zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru s odborovým orgánom. Podľa krajského súdu „ak § 225 ods. 2 písm. c) zákona (zákona č. 73/1998 Z. z., pozn.) neobsahuje tzv. doložku sankcie neplatnosti, aj napriek tej skutočnosti, že odborový orgán sa v stanovenej lehote nevyjadrí k predloženému návrhu, nebráni to prepusteniu žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ. Ak by aj nadriadený vopred neprerokoval návrh na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru, išlo by síce o porušenie uvedeného ustanovenia zákona, ktoré však nemá žiaden vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť personálneho rozkazu.

Zákonná povinnosť uvedená v § 225 ods. 2 písm. c) zákona bola v danom prípade dodržaná tým, že návrh na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ bol pred vydaním personálneho rozkazu vopred prerokovaný s príslušným odborovým orgánom (ZO OZP v SR č. 919-1 vo [REDAKOVANÉ]), ktorý sa k nemu v zákonnej lehote súhlasne vyjadril. Výhrady žalobcu k činnosti odborového orgánu sa síce javia ako dôvodné, avšak žalovaný zákonný postup dodržal. Žalovaný nemá možnosť ovplyvňovať činnosť odborového orgánu a keď si tento nedôsledne plní svoje povinnosti a nechráni záujmy členov, je to vec aktivity samotných členov, aby bola na príslušnej úrovni zjednaná náprava.“.

V súvislosti s namietaným porušením označených základných práv sťažovateľa podľa ústavy rozsudkom najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu vydaným v správnom súdnictve bolo podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť aj špecifiká správneho súdnictva. V správnom súdnictve súd pri svojom konaní a rozhodovaní nenahrádza činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmava „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánu verejnej správy, o ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že boli nezákonné

a ukrátili ju na jej právach (§ 247 ods. 1 OSP), teda preskúmava to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok v konkrétnom druhu správneho konania rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy a v súlade so zákonom rozhodli. V tejto súvislosti je preto potrebné vziať do úvahy aj to, že správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v spojení s rozsudkom krajského súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky, ktoré súvisia s predmetom súdnej ochrany. Najvyšší súd v napadnutom konaní postupoval v medziach svojej právomoci, jeho úvahy a závery (s prihliadnutím aj na argumentáciu krajského súdu) vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, rešpektujú zmysel a účel príslušných ustanovení zákona č. 73/1998 Z. z., a preto ich možno aj z ústavného hľadiska považovať za udržateľné a právne akceptovateľné. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na svoju judikatúru, podľa ktorej postup súdu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva na súdnu ochranu vyjadreného v čl. 46 ods. 1 ústavy (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Ústavný súd nezistil skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 50 ods. 2 ústavy ústavný súd dospel k záveru, že medzi rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením čl. 50 ods. 2 ústavy nie je príčinná súvislosť. Princípy uvedené v čl. 50 ústavy sa aplikujú v trestnom konaní, predmetom konania najvyššieho súdu nebolo rozhodovanie o vine a treste sťažovateľa za skutok kvalifikovaný podľa Trestného zákona.

Vo vzťahu k uvedenému ústavný súd poukazuje aj na závery svojej ustálenej rozhodovacej činnosti, podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, postupom alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody namietaným rozhodnutím, postupom, ako aj iným zásahom orgánom štátu, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, III. ÚS 138/02, IV. ÚS 1/2012, IV. ÚS 473/2012).

Ústavný súd preto dospel k záveru, že v danom prípade neexistujú skutočnosti, ktoré by signalizovali po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie možnosť vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, ústavný súd nezistil, že by sťažovateľovi bolo napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho znemožnené obrátiť sa na súd, keď sa domnieval, že rozhodnutím ministerstva vnútra bol ukrátený na svojich právach. Sťažovateľ uplatnil ochranu proti svojmu prepusteniu zo služobného pomeru v správnom konaní a následne aj v konaní pred všeobecnými súdmi. Táto ochrana mu nebola žiadnym spôsobom obmedzená alebo znemožnená. Tak súd prvého stupňa, ako aj druhostupňový súd zákonnosť rozhodnutia ministerstva vnútra preskúmali a svoje závery riadne odôvodnili.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v sťažnosti podľa názoru ústavného súdu absentuje akékoľvek zdôvodnenie porušenia tohto označeného základného práva sťažovateľa.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené sťažnosť sťažovateľa aj v časti namietajúcej porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým rozsudkom odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde už pri predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa obsiahnutými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. júla 2016